

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15CoPr/4/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8414204017
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8414204017.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu J. D., nar. XX.X.XXXX, bytom H. rad XXXX/XX, XXX XX F., právne zastúpeného Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie sv. Egídia 40/93, 058 01 Poprad, proti žalovanému E. H. s miestom podnikania V. XXX, XXX XX V., A. XX XXX XXX, právne zastúpenému JUDr. Pavlom Zavackým, advokátom, advokátka kancelária so sídlom Hradné námestie 29, 060 01 Kežmarok, o zaplatenie 4.895,36 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok, č.k. 8Cpr 3/2014-121 zo dňa 10.4.2015 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenie 4.895,36 eur s prísl. z titulu doplatenia stravného zamietol. Žalobcu zaviazal k zaplateniu náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 920,60 eur. Vychádzal zo skutkového zistenia, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá dňa 28.7.2011 pracovná zmluva, na základe ktorej žalobca pracoval u žalovaného v pracovnej pozícii vodič kamióna s dohodnutou mesačnou mzdou vo výške 450 eur a vymedzením výkonu práce v turnusoch 4 týždne na pracovnej ceste plus 2 týždne voľno. Spornou však bola otázka vzniku práva žalobcu na stravné podľa § 4 ods. 1 zákona č. 283/2002 o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov. Súd prvého stupňa citoval ustanovenie § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ako aj ustanovenie § 36 ods. 7 zákona č. 283/2002 Z.z., v nadväznosti na ktoré ustanovenia uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie povinnosti voči žalovanému ako zamestnávateľovi vyplývajúcej mu z § 36 ods. 7 citovaného zákona, preto pre neunesenie dôkazného bremena žalobcu zamietol. Uviedol, že z tvrdení a dôkazov predložených žalobcom v priebehu konania nemožno vyvodit' právny záver, na základe ktorého by bolo možné konštatovať, že mu za obdobie od 11.2.2013 do 12.4.2014 vzniklo právo na zaplatenie stravného uplatneného vo výške uvedenej v petite žaloby. Mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vzťahujúce sa k preukázaniu predloženia písomných dokladov potrebných na vyúčtovanie náhrad do 10 pracovných dní odo dňa skončenia pracovnej cesty alebo inej skutočnosti zakladajúcej nárok na náhrady podľa zákona č. 283/2002 Z.z., najdlhšie však do konca kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom bola pracovná cesta alebo iná skutočnosť zakladajúca nárok na náhrady skončená.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a úspešnému žalovanému priznal trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 920,60 eur.

V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie vecí ako aj nesprávne skutkové zistenia a nepresvedčivosť rozhodnutia pre absenciu náležitosti v zmysle dikcie ustanovenia § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Trval na tom, že z predložených listinných dôkazov vyplýva, že v rozhodnom čase, teda od 11.2.2013 do 12.4.2014 bol vysielaný žalovaným na pracovné cesty a na zahraničné pracovné cesty, pričom rozsah jász bol preukázaný dennými záznamami o prevádzke vozidla v nákladnej preprave. Zdôraznil, že

nárok na stravné, ktoré si uplatňuje v tomto konaní, je zákonným nárokom vyplývajúcim zo zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, pričom z predložených výplatných pásov vyplýva, že stravné mu nebolo v zákonom stanovenej výške vyplácané, hoci pracovné cesty žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil. Žalovaný nebolo spochybnené, že pracovné cesty a zahraničné pracovné cesty boli vykonávané v rozsahu uvedenom v predložených denných záznamoch o prevádzke vozidla v nákladnej preprave, pričom stravné mu nebolo vyplácané a žalovaný nepredložil žiaden dôkaz svedčiaci o opaku. Interpretáciu ustanovenia § 36 ods. 7 zákona č. 283/2002 Z.z. vykonanú prvostupňovým súdom považoval za neprípustnú a v príkrom rozpore s § 17 ods. 3 Zákonníka práce, ako aj § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to aj vzhľadom na okolnosti daného prípadu a zaužívanú prax medzi účastníkmi konania. Poukázal na to, že bolo obvyklou praxou v právnom vzťahu medzi účastníkmi konania, že žalovaný ako zamestnávateľ vyplácal riadne a včas cestovné náhrady v súlade so zákonom výlučne na základe predložených denných záznamov o prevádzke vozidla v nákladnej preprave, pričom nikdy nepožadoval iný spôsobom preukázania skutočnej realizácie pracovnej cesty. Výnimkou bolo len obdobie od 11.2.2013 do 12.4.2014. Zdôraznil, že neuhradenie cestovných náhrad len z formálnych dôvodov je v rozpore so základnými požiadavkami etiky a morálky, teda rozpore s dobrými mravmi. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alebo rozhodnutie zmeniť a žalobe vyhovieť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 212 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Podľa § 15 Zákonníka práce, prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom.

Podľa § 36 Zákonníka práce, k zániku práva preto, že sa v ustanovenej lehote neuplatnilo, dochádza len v prípadoch uvedených v § 63 ods. 4 a 5, § 68 ods. 2, § 69 ods. 3, § 75 ods. 3, § 77, § 87a ods. 7, § 193 ods. 2 a § 240 ods. 9. Ak sa právo uplatnilo po uplynutí stanovenej lehoty, súd prihliadne na zánik práva, aj keď to účastník konania nenamietne.

Podľa § 36 ods. 7 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov zamestnanec je povinný do 10 pracovných dní odo dňa skončenia pracovnej cesty alebo inej skutočnosti zakladajúcej nárok na náhrady podľa tohto zákona predložiť zamestnávateľovi písomné doklady potrebné na vyúčtovanie náhrad a vrátiť nevyúčtovaný preddavok ak nie je v kolektívnej zmluve, alebo v písomnej dohode so zamestnancom dohodnutá, alebo vo vnútornom predpise zamestnávateľa určená dlhšia doba, najdlhšie však do konca kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom bola pracovná cesta alebo iná skutočnosť zakladajúca nárok na náhrady skončená.

V zmysle citovaných ustanovení bolo povinnosťou žalobcu vyúčtovať každú pracovnú cestu predložením dokladov potrebných na vyúčtovanie. Nesplnenie tejto povinnosti však nezakladá zánik nároku žalobcu na stravné v zmysle zákona č. 283/2002 Z.z., teda na daný nárok sa nevzťahuje preklúzia. Znamená to, že aj pri nesplnení formálnych náležitostí uplatnenia nároku voči zamestnávateľovi tento ostáva zachovaný. Súd prvého stupňa sa preto dopustil nesprávneho právneho posúdenia vecí, ak citované ustanovenie § 36 ods. 7 zákona č. 283/2002 Z.z. aplikoval jeho striktným výkladom, čím sa dopustil prílišného formalizmu.

S poukazom na uvedené odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v súlade s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom rozhodne aj o trovách celého konania.

Úlohou súdu prvého stupňa bude v ďalšom konaní podrobným výsluchom účastníkov zistiť, aké úkony boli žalobcom vykonávané v období pred termínom 11.2.2013 v súvislosti s nárokom na stravné a či aj na základe neformálneho uplatnenia tohto nároku žalovaný pristúpil k výplate stravného, prípadne aké písomné doklady predkladal žalobca pre potreby vyúčtovania pracovnej cesty. Odvolací súd navyše uvádza, že zákon č. 283/2002 Z.z. nekonkretizuje druh písomných dokladov potrebných na vyúčtovanie, teda je výslovne na vôle zamestnávateľa, čo považuje za dostačujúce pre vyúčtovanie pracovnej cesty.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.